

Хајде да се дрогирамо!

Пише: Иван Тобић
среда, 06 јануар 2010 02:02

(Курир, 03.01.2010)

Жао ми је, али ништа од данашње колумне. Изгледа да имам трајно оштећење мозга. Не могу једну смислену реченицу да завр. Ниво перотонина (хормона писања) ми на нули, а број канабоцита (зелених крвних зрнаца) ми трипут већи но што прописује Светска здравствена организација.

А знате шта ми се десило? Кренем ја 31. у продавницу да пазарим састојке за руску салату коју хтедох блажено да конзумирам уз новогодишњи програм. И тек што искорачим из зграде, уз шкрипу кочница тик испред мене стане бели ауди из ког излете две набилдоване старице. Шчепају ме и под претњом воденим оружјем угурају у ауто. Правац Сурчин. Авион за Праг. Нешто пре поноћи, слетесмо у чешку престоницу.

Покушам да сазнам ко их шаље. Да није можда мој архи-непријатељ Момчило? Ма, јок.

„Ми смо из једног геронто-лезбејског удружења за легализацију лаких дрога“, објашњава ми једна. „Свиделе нам се оне твоје шкработине у *Куриру*, па ми мислиле да те уз краћу психоделичну поклон екскурзију лобирамо да лечка пишеш о нашим акцијама. Од поноћи Чешка легализује лаке дроге па ћемо добрано да те угудрирамо да ви'ш како је.“

„Од траве још нико није умро. А ови што причају да нема лаких и тешких дрога су највећи злотвори и убице“, настави друга. „Колико је само оних што су без икаквих последица користили ове лаке, па верујући у ту будалаштину прешли на озбиљније и умрли. А и легализација би имала благотворно дејство по нашу посрнулу економију, туризам, пољопривреду... Па само би Војводина могла да надува пола Европе! А ту су и опијати који се добијају из жлезда домаћих животиња, рецимо од свиња. Ех кад би и наш Министар полиције попут свог чешког колеге објавио да ће лаке дроге и код нас бити легализоване, а затим и сам у ту част запалио један прасећи џоинт. Него синко, хајде повуци један дим!“

Хајде да се дрогирамо!

Пише: Иван Тобић
среда, 06 јануар 2010 02:02

„Не, ни у лудилу. Ја сам спортиста, маратонац и бициклиста. Не пада ми на памет да пушим то ваше ђубре!“, покушао сам да ескивирам.

„Е немо' да те цртају кредом чешки полицајци по асфалту пре него почнеш да миришеш цвет марихуане одоздо“, гурну ми штољпи међ зубе. Нисам имао куд. Већ после неколико минута спопаде ме застрашујући неконтролисани смех. Понадам се, завршиће се на томе, кад ми старице ћушнуше у уста неке кактусе, још требим иглице с језика. Почеше зидови да се разливају и плешу. Па неке гљиве од којих сам ух... не бих ни да се подсећам.

А беше и пун Месец и то помрачен. Још дрхтим од тих сабласних авантура. Водале ме по чувеним чешким пензионерским борделима у којима све врви од разуларене старије господе што лижу психоделичне жабе које им сервирају с ледом и лимуном. Тако неког декицу толико погодила песма да је извадио стаклено око и звекнуо га о под ко чашу да разбија. Ужас!

Каква бре легализација! Треба те старице ћапити док дувају по буџацима – и на доживотну, па и за један џоинт. На вешање за жабу. На електричну за гљиву!

Ух, и даље сам скроз побрљављен. Ал' је тешко кад испари мозак ко полупопијена кока-кола заостала од Нове године у чаши у којој је неко угасио џоинт. Не могу више, није ми добро. Ни ово не пишем ја него ми диктирају неки гласови у глави. Разливају ми се пиксели монитора. Ево видим вас с друге стране новина како ме читате и сумњичаво вртите главом. Што сте се тако умусили? Шта, не верујете ми?